

SCHRIJEN WIL AFSCHIED EN HERINNERING ONVERGETELIJK MAKEN.

De zussen Anny en Rietje Huberts delen het verhaal van hun geliefde moeder Dina.

‘Gelukkig hebben we
nog op tijd afscheid
kunnen nemen’

I “Ik zal toch nog wel naar buiten kunnen deze zomer?” Dina Huberts kijkt haar dochter onderzoekend aan, waarna ze weer verder scrollt door haar Facebook News Feed. Het is februari 2019. Dina is het hoog-laagbed dat sinds kerst in de woonkamer staat spuugzat. Haar lichaam heeft na 93 jaar zijn beste tijd gehad. Nog altijd woont ze met haar man Toon Huberts (95) in de voormalige boerderij waar ze samen zes kinderen kregen: Anny, Jan, Piet, Gerry, Rietje en Tonny. Toon en Dina zijn 71 jaar samen, waarvan 62 gelukkig getrouwd. “Mart is weer druk met de tractor bezig,” merkt ze vrolijk op. Dankzij Facebook blijven Dina en Toon feilloos op de hoogte van de bezigheden van hun kleinkinderen, neven en nichten.

Halverwege de maand februari is zelfstandig wonen niet meer mogelijk voor Dina. Op een uitzonderlijk zonnige dag voor de tijd van het jaar verruilt ze de vertrouwde boerderij voor het verpleeghuis. Een lichte cultuurshock voor iemand die haar leven lang het liefst buiten in de tuin bezig was. “Vier dagen heeft ze er gewoond,” vertelt dochter Anny. “Dat het zo snel zou gaan, had niemand verwacht. Gelukkig hebben we nog op tijd afscheid kunnen nemen.”

“De kleinkinderen kwamen uit alle hoeken van het land richting Boxmeer om voor de laatste keer bij hun oma te zijn. Ze hebben samen gezellig zitten keuvelen rondom het bed terwijl moeder in diepe slaap lag.”

“Dankzij Schrijven is het afscheid een prachtige herinnering geworden. De begeleiding was zeer professioneel, respectvol en persoonlijk.”

“Op het moment dat moeder overleed waren alle broers, zussen en Mart erbij,” vertelt dochter Rietje. “Vader zat in de rolstoel naast het bed: ‘Moeke, wat heb je toch veel voor mij betekend, bedankt voor alles.’ We huilden allemaal verschrikkelijk. Ze haalde nog een keer diep adem en ging toen op 20 februari 2019 omstreeks 06.00 uur heel vredig en natuurlijk heen.”

Anny: “Mijn moeder en ik hadden een hechte band samen. Alles wat met de natuur te maken heeft, deelde ik met haar. Ze was altijd in de tuin bezig, gek op mooie bloemen. Samen keken we hoe alles erbij stond. Planten die het zwaar hadden, zette je bij mijn moeder in de tuin en binnen de kortste keren stonden ze weer in bloei.”

Rietje: “Ze was een echt familiemens. Altijd ontzettend dankbaar als je even langs was geweest. ‘Al is het maar 5 minuutjes,’ zei ze dan. Mijn moeder en ik waren heel close. We leken precies op elkaar; niet alleen qua uiterlijk maar ook in ons doen en laten.”

“Na haar overlijden moest er veel geregeld worden. Het was een race tegen de klok, want

drie dagen later stond de crematie al gepland,” vertelt Anny. “Iedereen zette zich in. Onze broer Piet kwam met goede ideeën voor de rouwkaart en het gedachtenisprentje. De structuur die uitvaartleidster Gerry Schers van Schrijven bood, was precies wat we op dat moment nodig hadden. Met haar aan onze zijde verliep het regelwerk ontzettend soepel. Samen waren we een geoliede machine.”

Rietje: “Waar ik erg dankbaar voor ben, is dat ik moeke samen met mijn zus Gerry en twee medewerkers van Schrijven nog in alle rust heb mogen verzorgen. De dag erna zou ze door Schrijven worden overgebracht naar een familiekamer op Buitenplaats Zevenhutten. Onze broer Tonny kwam met een mooi idee: Als jullie onze moeder naar Cuijk brengen, zouden jullie dan misschien nog even langs de boerderij willen rijden met haar?”

“Het was vroeg in de ochtend toen we als familie klaarstonden voor de boerderij. Vader zat op een stoel. Heel rustig en respectvol kwam het busje aanrijden en stopte voor het huis waar onze ouders een groot deel van hun leven samen hebben doorgebracht. Het was een ontzettend mooi en

D

‘Deze plek is heel dierbaar geworden’

emotioneel moment. Ik vroeg de chauffeur of hij nog even langs de bloementuin wilde rijden waar moeder zo dol op was. Niets was te veel gevraagd. Het was prachtig en heel waardevol.”

Anny: “Schrijven gaf ons alle ruimte om de afscheidsdienst op Buitenplaats Zevenhutzen geheel naar wens in te richten. De zon straalde en de sfeervolle, transparante ontmoetingsplek trakteerde alle 300 bezoekers op een adembenemend uitzicht. De accommodatie en de omringende natuur passen precies bij onze moeder. Alle kinderen, kleinkinderen en een nicht hebben een persoonlijk verhaal voorgedragen, vol mooie herinneringen en leuke anekdotes. Zelfs Jan, onze broer die op 15-jarige leeftijd is overleden, maakte op een bijzondere manier deel uit van de ceremonie. Het kon niet mooier. Vader luisterde belangstellend en schoot soms even vol. Voorafgaand aan de crematie hebben we samen geproost op het leven. Wat zou moeder trots zijn geweest.”

“Het afscheid was onvergetelijk en is allesbetekend in de verwerking van het verlies van onze moeder,” vertelt Rietje. “Deze plek is heel dierbaar geworden voor mij.”

“Ik verwacht dat ik hier nog vaak zal komen om moeke te herinneren.” Anny: “Op Buitenplaats Zevenhutzen hangt zo’n fijne, gemoedelijke sfeer; het heeft totaal niets akeligs. Ook Gerry heeft er zeker aan bijgedragen dat het afscheid een prachtige herinnering is geworden.” Rietje: “Inderdaad, haar begeleiding was zeer professioneel, respectvol en persoonlijk. Ze voelde precies aan wat bij ons past en waar we behoefte aan hadden. In korte tijd is er een warme band ontstaan.”

“Met onze vader gaat het goed. Hij is met bijna 96 jaar op de teller nog kerngezond, maar ook zijn tijd komt een keer. Eén ding weet hij zeker: hij wil het ook op deze manier, op deze plek. En wij begrijpen zijn keuze volkomen.”

Jouw herinnering onvergetelijk maken? Schrijf jouw verhaal in het herinneringsboek dat klaar ligt in het veldcafé of mail naar info@schrijven.com